

Arrest

nr. 230 563 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2019.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus verkregen hebben in Griekenland. Deze vaststelling wordt door verzoekers niet betwist.

3. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal vermogen om te buigen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt, zoals verzoekers in hun verzoekschrift terecht opmerken, een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zullen

terechtkomen die hen niet in staat stelt in hun meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekers internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend merkt de Raad op dat de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp op het eiland Leros niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in geheel Griekenland. Dient benadrukt dat verzoekers over de vluchtelingenstatus beschikken in Griekenland. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Uit verzoekers hun verklaringen blijkt echter dat zij weinig tot geen pogingen ondernomen hebben om in Griekenland werk te vinden en in hun eigen levensonderhoud te voorzien. De bestreden beslissing duidt hieromtrent het volgende aan: "Gevraagd naar welke pogingen u zelf ondernomen heeft om een eigen woonplaats te vinden, haalt u enkel aan dat het op het eiland moeilijk is om iets te vinden omdat de materiële hulp dan stopgezet zou worden en u na zes maanden uw 290 euro per maand zou verliezen en in Athene men niets goedkoper dan 400 of 450 euro per maand gaat vinden (CGVS, p. 15). U maakt echter niet concreet welke pogingen u zelf ondernomen heeft om een woonplaats te vinden. Uit uw verklaringen blijkt bovendien ook dat u weinig tot geen pogingen ondernomen hebt om in Griekenland werk te vinden en in uw eigen onderhoud te voorzien. Hiernaar gevraagd geeft u enkel aan dat een vriend uit Athene bij zijn kennissen had rondgevraagd naar werk, maar u niet op andere manieren werk gezocht hebt. U geeft verder nog aan dat u er niet kon werken omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 15). Dat u zich in uw zoektocht naar werk zo makkelijk zou laten afschepen valt weinig serieus te noemen. Gevraagd of u onderzoek heeft gedaan naar of contact opgenomen heeft met bepaalde organisaties of instanties voor eventuele begeleiding en/of hulp bij het vinden van huisvesting, werk of bij uw integratie in de Griekse maatschappij, haalt u in eerste instantie enkel aan dat niemand contact met u heeft opgenomen of u was komen bezoeken. Hiernaast gaf u aan dat er op het eiland geen organisaties waren en u geen contact met dergelijke organisaties kon opnemen omdat u niet met hen kan communiceren (CGVS, p. 15-16). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Van iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa en België te reizen kan redelijkerwijze ook verwacht worden dat hij, ondanks een mogelijke taalbarrière, wel zelf contact kan opnemen met organisaties die hem zouden kunnen helpen bij een verdere integratie in het land waar hij internationale bescherming gekregen heeft. Gezien het voorgaande en gelet op het feit dat u Griekenland hoogstens enkele maanden nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend reeds besloot te verlaten, moet worden besloten dat u onvoldoende inspanningen heeft gedaan om proberen een leven op te bouwen in Griekenland. Bovenstaande redenen betreffen bovendien louter socio-economische problemen, problemen die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie."

Aldus kunnen verzoekers niet in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie terecht zullen komen.

Verzoekers wijzen voorts in hun verzoekschrift naar de onveilige in vluchtelingenkamp op het eiland Leros. De Raad stelt vast dat zij echter in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij de desbetreffende vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing niet weerleggen noch ontkrachten. Verzoekers voeren nog aan dat zij in het vluchtelingenkamp in Griekenland een dreigbrief ontvangen hebben afkomstig van dezelfde personen die hen in Irak bedreigd hebben en voegen een kopie hiervan toe bij hun verzoekschrift ter ondersteuning. In zoverre aan deze brief enige bewijswaarde kan worden gehecht vermits kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en deze brief bovendien door eender wie kan zijn opgesteld die eender wat kan verklaren, stelt de Raad vast dat verzoekers hiervan nooit eerder gewag hebben gemaakt. Zo deze ontvangen bedreiging in Griekenland op enige waarheid zou berusten, is het niet ernstig dat verzoekers dit pas in het kader van hun beroepsprocedure vermelden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft

in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift niet dat zij wat betreft deze bedreiging, noch wat betreft het incident met hun dochter, beroep hebben gedaan op de Griekse autoriteiten. Nochtans mag en kan verwacht worden dat verzoekers hiervoor aangifte zouden gaan indienen en de bescherming van de Griekse autoriteiten zouden inroepen. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij, voor zover geloof kan gehecht worden aan de beweerde bedreigingen in Griekenland door dezelfde personen die hen in Irak bedreigd hebben, hiervoor geen bescherming kunnen krijgen van de Griekse autoriteiten.

Dat verzoekster en hun zoon met psychologische problemen kampen, wordt op zich niet betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zouden hebben tot en gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg. Dat verzoekers op eigen kosten naar een privéarts dienden te gaan, houdt niet in dat zij geen medische hulp gekregen hebben of kunnen krijgen in Griekenland. In zoverre verzoekers financiële problemen aanhalen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke problemen op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie.

In de mate verzoekers artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als persoon die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers hun levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 september 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij verschillende aanvullende nota's (van 19 september 2019, 3 december 2019 en 5 december 2019) hebben ingediend met medische attesten waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij een ernstige hartaandoening heeft. Verzoekende partijen wijzen op de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit dient afgeleid te worden dat de medische zorgen voor erkende vluchtelingen in Griekenland zeer problematisch zijn. Zij vervolgen dat ook tweede verzoekende partij en hun kind A. psychologisch gevolgd worden en zij niet de nodige opvolging zullen kunnen krijgen indien zij naar Griekenland moeten terugkeren. Verzoekende partijen wijzen tevens op het feit dat de kinderen hier intussen naar school gaan en ook dit problematisch is in Griekenland. Verzoekende partijen stellen dat het CGVS wel erkent dat de situatie in Griekenland problematisch kan zijn maar steeds wordt geoordeeld dat de erkende vluchtelingen maar beter hun best moeten doen. Tot slot menen zij dat het haast onmogelijk is om aan basisbehoeften, zoals huisvesting en gezondheidszorg, te geraken.

Met betrekking tot verzoekende partijen hun medische/psychologische problematiek, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Dat verzoekster en hun zoon met psychologische problemen kampen, wordt op zich niet betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zouden hebben tot en gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg. Dat verzoekers op eigen kosten naar een privéarts dienden te gaan, houdt niet in dat zij geen medische hulp gekregen hebben of kunnen krijgen in Griekenland. In zoverre verzoekers financiële problemen aanhalen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke problemen op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in België voor hun medische/psychologische problemen verzorging krijgen zoals blijkt uit de medische attesten uit het administratief dossier en gevoegd aan hun drie aanvullende nota's. Uit deze medische attesten blijkt echter niet dat verzoekende partijen geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. Voorts hebben verzoekende partijen geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat zij geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland.

Wat de beoordeling van de medische/psychologische problemen van verzoekende partijen *an sich* betreft, wijst de Raad erop dat medische/psychologische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen dienen zich hiervoor te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen in hun drie aanvullende nota's stellen dat er geen adequate gezondheidszorg is in Griekenland, wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of de verzoekende partijen aan een ziekte lijden die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst of het land waar zij verblijven.

Waar verzoekende partijen wijzen op de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit dient afgeleid te worden dat de medische zorgen voor erkende vluchtelingen in Griekenland zeer problematisch zijn, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat*

waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling."

Verzoekende partijen menen dat het haast onmogelijk is om aan basisbehoeften, zoals huisvesting te geraken. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zullen terechtkomen die hen niet in staat stelt in hun meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekers internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Hierbij aansluitend merkt de Raad op dat de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp op het eiland Leros niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in geheel Griekenland. Dient benadrukt dat verzoekers over de vluchtelingenstatus beschikken in Griekenland. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Uit verzoekers hun verklaringen blijkt echter dat zij weinig tot geen pogingen ondernomen hebben om in Griekenland werk te vinden en in hun eigen levensonderhoud te voorzien. De bestreden beslissing duidt hieromtrent het volgende aan: "Gevraagd naar welke pogingen u zelf ondernomen heeft om een eigen woonplaats te vinden, haalt u enkel aan dat het op het eiland moeilijk is om iets te vinden omdat de materiële hulp dan stopgezet zou worden en u na zes maanden uw 290 euro per maand zou verliezen en in Athene men niets goedkoper dan 400 of 450 euro per maand gaat vinden (CGVS, p. 15). U maakt echter niet concreet welke pogingen u zelf ondernomen heeft om een woonplaats te vinden. Uit uw verklaringen blijkt bovendien ook dat u weinig tot geen pogingen ondernomen hebt om in Griekenland werk te vinden en in uw eigen onderhoud te voorzien. Hiernaar gevraagd geeft u enkel aan dat een vriend uit Athene bij zijn kennissen had rondgevraagd naar werk, maar u niet op andere manieren werk gezocht hebt. U geeft verder nog aan dat u er niet kon werken omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 15). Dat u zich in uw zoektocht naar werk zo makkelijk zou laten afschepen valt weinig serieus te noemen. Gevraagd of u onderzoek heeft gedaan naar of contact opgenomen heeft met bepaalde organisaties of instanties voor eventuele begeleiding en/of hulp bij het vinden van huisvesting, werk of bij uw integratie in de Griekse maatschappij, haalt u in eerste instantie enkel aan dat niemand contact met u heeft opgenomen of u was komen bezoeken. Hiernaast gaf u aan dat er op het eiland geen organisaties waren en u geen contact met dergelijke organisaties kon opnemen omdat u niet met hen kan communiceren (CGVS, p. 15-16). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Van iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa en België te reizen kan redelijkerwijze ook verwacht worden dat hij, ondanks een mogelijke taalbarrière, wel zelf contact kan opnemen met organisaties die hem zouden kunnen helpen bij een verdere integratie in het land waar hij internationale bescherming gekregen heeft. Gezien het voorgaande en gelet op het feit dat u Griekenland hoogstens enkele maanden nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend reeds besloot te verlaten, moet worden besloten dat u onvoldoende inspanningen heeft gedaan om proberen een leven op te bouwen in Griekenland. Bovenstaande redenen betreffen bovendien louter socio-economische problemen, problemen die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie."

Aldus kunnen verzoekers niet in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen."

Verzoekende partijen wijzen tevens op het feit dat de kinderen hier intussen naar school gaan en ook dit problematisch is in Griekenland. Wat betreft het feit dat hun kinderen in België intussen naar school gaan, zoals blijkt uit de verschillende schoolattesten gevoegd aan hun aanvullende nota van 3 december 2019, merkt de Raad op dat hun integratie in België een irrelevant element is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekende partijen geen concrete elementen hebben aangehaald waaruit zou blijken dat hun kinderen geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in Griekenland. Dit blijkt evenmin uit de voorgelegde schoolattesten.

Verzoekende partijen wijzen in hun aanvullende nota van 19 september 2019 naar een uitspraak van de administratieve rechtbank van Magdeburg van 13 november 2018. De Raad merkt op dat hij geenszins is gebonden door een beslissing van een buitenlandse rechtbank, vorig jaar uitgesproken in een andere zaak.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat het CGVS wel erkent dat de situatie in Griekenland problematisch kan zijn maar steeds wordt geoordeeld dat de erkende vluchtelingen maar beter hun best moeten doen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 september 2019 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS